Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 141 (10 524). Львів, неділя 28. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. пополуд.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Югославії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси ...

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Гарантії над Реном.

Німецьким проєктом гарантійного пакту для забезпечення французько-бельгійсько-німецьких повоєнних границь найбільше загрожені інтереси Польщі, а далі то й СРСР. Сей проєкт шахував перш за все Польщу. Щож до Радянського Союзу, то проєкт зачіпав його інтереси до тої міри, до якої Німеччина виявляла свою готовість зірвати Рапальський договір. А що так воно було, про те найкраще свідчить те занепокоєння, яке зродилося у звязку з тим у радянській дипльоматії та пресі. Московські „Ізвестія" писали: „З першого погляду видається завдяки штучній англійській грі, що Франція відограє важну ролю у справі пакту; одначе на ділі він являється нечуваним пониженням для держави. Англійський уряд бажає на основі того пакту базувати всю континентальну політику на англійсько-німецькому зближенню, метою якого буде ізоляція з одного боку СРСР, а з другого боку Франції. Ослаблюючи таким чином свою сухопутну союзницю, Англія не лише закріплює свою гегемонію в Европі, але виводить із бою державу, яка могла би ділати в контакті зі СРСР в Азії.

З цього видно, що радянські дипльомати не тільки поважно рахувалися зі зривом рапальського договору, але й запрошували делікатно Францію до співучасти з ними у болючій для Англії азійській політиці. Щож до Польщі, то в нас вже писалося про те, що проєктований пакт її цілковито ігнорував.

І дипльоматія і вся Европа з нетерпеливістю вижидала французької відповіди на останню німецьку ноту в справі пакту. Остаточно ця відповідь, сформульована Бріяном, а поправлена Чемберленом, дісталася до рук німецького уряду.

Чогож домагається Бріян від Німеччини у своїй новій ноті? Він вимагає перш за все вступлення Німеччини до Ліґи Націй та приняття на себе усіх випливаючих з того кроку міжнародніх зобовязань, отже в першій мірі непорушности та „святости" версальського і звязаних з ним трактатів. Бріян став на становищі, що проєктований Німеччиною гарантійний т. зв. надренський пакт є тільки додатковою гарантією забезпеки та спокою, отже не може ні нарушувати инших мирових трактатів ні давати причини до їх зміни або невиконування. Та саме факт ось того застерігання Бріяна є найкращим доказом на те, що проєктований пакт прямує до нарушення чи ревізії основних мирових трактатів, а в першій мірі версальського.

Далі у відповіди поширено дещо німецький проєкт т. зв. арбітражних умов з иншими сусідами, отже перш за все з Польщею та Чехословаччиною, при чому Франція мала би гарантувати ті умови. На ділі отже нічого надзвичайного у французькій відповіди нема. Для ренської границі має бути все одно заключений окремий гарантійний договір, а про ніякий гарантійний договір відносно польських границь у відповіди не говориться. Згадується лише про арбітражні умови. Та згадка про те не означує ще, що такі арбітражні умови будуть заключені. А що, як їх заключити не вдасться? Ясно, що тоді їх і не буде. Одним словом французька відповідь нічим не бере Польщі в оборону перед Німеччиною, але навпаки мало що не лишає Німеччині вільної руки у цій справі. Відомий польський публіцист Артур Слівіньскі пише про те у варшавському „Курєрі Поранним" (24. червня) ось що: „Точка тяжости лежить в тому, що ґрунт, хитаючийся під версальським трактатом осмілив Німеччину до кинення гасла про ревізії наших границь, а французька опінія виминає дипльоматично ту справу. А чейже тільки врочисте, ясне та недвозначне загарантування польських західних границь Німеччиною могло би заспокоїти нашу публичну опінію. Того ми надармо шукатимемо у французькій відповіди, дарма, що деякі її уступи виходять поза ренську стрефу".

Слівіньскі має повну рацію і цілком слушні побоювання про польські границі. Бо вступлення, наприклад, Німеччини до Ліґи Націй накладає безперечно богато обовязків на неї, але дає їй рівночасно змогу добиватися ревізії польської границі саме на терені самої Ліґи згідно з її статутом.

Французька відповідь розчарувала не тільки Польщу (хоч і не всіх її політиків!) але також Чехословаччину. Розчеслися навіть поголоски про намірене уступлення невгомонного Бенеша зі свого становища саме в звязку з тою відповідю. Бенешові не вдалося не допустити до того, що сталося, а тепер тим більше не вдасться його переміниги.

Одначе не зважаючи на все, сама собою французька відповідь не рішає справи пакту. Тут має слово ще Німеччина. А вона ще свого становища до тої відповіди не заняла. Чи вона прийме до відома французькі поправки та додатки — невідомо. За те відоме щось инше, а саме: останніми днями йдуть інтензивні переговори між Штреземаном а Красіном та радянськими дипльоматичними заступниками у Берліні саме у звязку з французькою відповідію та в звязку з урядовим становищем Німеччини до неї.

Більшевики не дуже похочують такого гарантійного пакту. А якщо він і зреалізується, то вони за ніяку ціну не хочуть допустити до зірвання рапальського договору, бо зрив його означував би перехід Німеччини до табору протирадянської англійської політики. Що радянським дипльоматам дуже залежить на втриманню німецько-большевицького зближення, видно вже хоч би з того, що останніми часами ті дипльомати не дуже прикладаються до заключення польсько-радянського господарського договору. Отже і з цього боку Польща стає і на далі ізольованою.

Та як там не було би, то слід все таки ствердити, що проєктований гарантійний договір ніяким чином не дасть Европі бажаного мира, ніяк не припинить зброєнь а тим самим не зможе причинитися і до економічної відбудови та рівноваги. Всі дотеперішні трудноші та комплікації европейського положення скомплікуються ще більше. Відібється це й на нас, яким довелося жити під державою, що чим далі, то все більше стає ізольованою, зданою на власні сили.

В. М.

Всі учителі (-ки) середніх і вищих шкіл

возьмуть участь в Надзвичайних Загальних Зборах „Учительської Громади" в дні 2. липня цр. год. 9 рано в салі Лисенка при вул. Шашкевича. — Крайова Конференція учительства відбудеться 3. липня ц. р. в год. 9. в бібліотеці т-ва „Просвіта"

За подвигнення села.

I.

Минулорічний недорід виявив катастрофальне положення нашого села взагалі, а сільського господарства зокрема. При сучасному курсі урядової політики у відношенні до потреб дрібного селянського господарства, при загальній економічній слабости і запущенні села трудно вірити, щоби наслідки недороду так скоро минулися, щоби один гарний врожай зрівноважив голодову катастрофу. А вірити в це тим трудніше, що сьогорічний збір, якщо не буде яких несподіванок, загалом беручи — буде нижче середнього.

Маючи на увазі затяжність менше або більше катастрофального положення села та невідкличну потребу направи невідрадних умовин його життя-буття, слід нашому громадянству зайнятися станом нашого селянства, присвятити йому особливішу увагу. Ця потреба стає нагальною конечністю, коли ми засуємо собі те значіння, яке сільське господарство має в нашій національній економіці. Таж при нашому примітивному соціяльному укладі навіть те знуждоване село являється основою нашого національного организму, його хребетним стовпом. Тож те спролетаризоване село — безпосередньо або посередньо — годує, держить при життї всіх. Вільні звання, духовенство, національні установи й організації та їх апарати — все те спирається на селі. Упадок села є передумовою упадку тих установ, що побудовані на селі, що є принорoвлені до його потреб. Але й ремісництво, робітництво та урядництво в значній мірі, хоч посередньо живе з села. А тому положення села й селянського господарства не може бути нам байдужне.

Одночасно треба брати на увагу ті процеси, які відбуваються серед нашого селянства у звязку з війною й повоєнними подіями, у звязку з поширенням його горизонту і переміною його світогляду. Селянство виходить зі стану апатії й байдужности, позбувається сподівань на манну з неба. Воно звільна, але певно переконується, що тільки самодопомога є найпевнійшим його забороллом. В ньому зростає активність, що проявляється в інтензивному зрості кооперативного руху. Село збільшує свої вимоги до інтелігенції, яка в противенстві до селянства зраджує признаки апатії. В таких умовах виникає велика небезпека, що село може піти самопас, може улягати небажаним впливам. Тому спеціяльна увага до села диктується цілим ходом обставин.

Наші центральні кооперативні установи мають за завдання обслуговувати потреби села. Те завдання вони — розуміється — сповнюють в рямках спроможности. Одначе в своїй роботі вони не в силі охопити цілості потреб села. По своїй суті кооперативи в теперішній фазі свого розвитку є перш усього торговельними інституціями, які обслуговують тільки деякі потреби села. Одночасно муситься мати на увазі, що — маючи спеціялізовані завдання — наші установи не мають і ледве чи можуть мати своєю метою слідкувати за потребами села в цілому обсязі. Головно вони не в силі робити дослідів над станом села, виєснювати його положення, зміни й переміни, інформувати про те пресу, парляментарну репрезентацію, центральні установи, навязувати й встановлювати звязок між центром і провінцією.

Всі ці обставини висувають на денний порядок необхідність утворення спеціяльної установи, яка виключно присвятилаб свою увагу селу, яка обслуговувалаб його потреби, створення установи нпр. під назвою: Крайового Комітету Подвигнення Села".

Ця установа мусілаб виконувати менше-більше такі завдання:

1) слідкувати за господарським станом села (урожайністю, заробітками, ціною на землю, еміграційним рухом, умовами кредиту, станом, розвитком кооперації і т. и.);

2) виєснювати економічну політику польського уряду до села та відношення до нього ріжних суспільних чинників (податкову і митну політику держави, осадництво, кольонізацію, політику здебільшого чужого нам міста до села і т. и.);

3) інформувати пресу й центральні установи про економічне й правове становище села;

4) інформувати про становище села Українську Парляментарну Репрезентацію і постачати їй відповідні матеріяли;

5) інформувати село і провінціональні установи про заходи урядових чинників, що торкаються села,

6) інформувати село і провінціональні установи про заходи цен-

тральних установ, що торкаються села;

7) виконувати окремі доручення села і провінціональних установ в Парляментарній Репрезентації і в центральних установах.

Розуміється, я не беруся докладно зясовувати завдань цеї установи. Програму праці пропонованого Краєв. Комітету Подвигнення Села можнаб значно поширити. Подаю тільки найзагальніщий нарис під увагу нашого громадянства — в пересвідченні, що мій голос знайде відгомін у всіх, яким на серці лежить доля нашого села, нашої нації.

Ф. Федорців.

Політичні новини.

Чемберлен про ґарант. пакт.

Чемберлен у своїй промові про гарантійний пакт в англійському парляменті сказав між иншим таке: „Відповідальність за східні німецькі границі несе виключно Франція. І тому саме Франції признано право, щоби вона вважала напад на одного зі своїх східних союзників нападом вимірении проти неї. В такому випадку Англія не має ніяких зобовязань супроти Франції". Відповідаючи на всякі запити та інтерпеляції, Чемберлен сказав, що політика ізоляції є для Англії неможливою. Англія візьме участь у всіх конференціях у справі обмеження зброєнь. Він думає, що якщо можна булоб закріпити справу безпеки силою великих армій та бути певним трівалости такої безпеки, то тоді держави виступили би правдоподібно з новою ініціятивою скликання міжнародньої конференції. Накінець висловив він надію, що Кольонська зона буде евакуована на протязі двох місяців.

Льойд Джордж про ґарантійний пакт.

В часі дебати над закордонною політикою у англійському парляменті забрав слово Льойд Джордж. Бесідник сказав, що не вірить у можливість збройного виступу Німеччини проти Франції в ціли вимушення від неї звороту деяких територій. Зате він побоюється, щоби пакт не став регуляційним пактом виключно для заходу і тому питає, яка була би ситуація, як би при евентуальному польсько-російському конфлікті Франція, як польська союзниця, звернулася до Німеччини за дозволом на перемарш її війська з допомогою для Польщі? Льойд Джордж заявляє далі, що бажає той пакт піддержати всіми силами. Він є тої думки, що пакт матиме велике психольоґічне значіння, якщо буде сконструований в рямцях слушности і справедливости, він усуне всякі побоювання, які жиють дотепер у сусідних із Німеччиною державах.

Китайські події.

Китайські відносини не поліпшилися, але навпаки навіть дуже загострилися. У Кантоні прийшло до великих вуличних боїв. Китайці здобували штурмом европейську дільницю, але їх відперли англійські моряки. По стороні Китайців 30 вбитих і 70 ранених. Англійський віцеконзуль у Кантоні вислав до пекінського уряду ноту, в якій підкреслює, що при новій спробі Китайців перейти до европейської дільниці, буде знов ужита збройна англійська сила, а сам факт такої спроби потягне за собою дуже далеко йдучі наслідки. У Пекіні утворили китайські студенти окремий студентський корпус для боротьби з Англією. Французький уряд вислав, з огляду на незвичайно поважну ситуацію в Кантоні, великий воєнний корабель до Кантону для оборони інтересів, життя та майна своїх громадян.

Депутація українського учительства в Варшаві.

(КОМУНІКАТ.)

В останніх роках перенесено богато українського вчительства зі східних повітів краю на захід.

не давано вчительських посад кандидатам учительського звання української народности та не принято до служби навіть деяких реґабілітованих учителів-Українців. Інтервенції в цих справах у краєвих чинників шкільної влади оказалися майже безуспішними. Зважившн все те, станова організація українського учительства „Взаїмна Поміч" спробувала ще одного засобу, а іменно: звернулася в цих справах до найвисших і найбільше відповідальних чинників верховної влади у Варшаві.

По нинішній день перенесено зі „службових оглядів" кількадесять сталих учителів (-ьок) на основі всесильного § 9. в найдальші закутини корінної Польщі. Ці перенесення переведено на доноси

Кождого року богато кандидатів (-ток) учительського звання української народности старається за посади на рідній землі, але безуспішно. Частина з них одержала вправді посади, але в корінно-польських повітах, натомісць більшости з них не принято до служби взагалі „dla braku wolnych posad".

Учителі, що опинилися на посадах поза межами рідної країни, находяться в прикрім моральнім положенню, бо відібрано їм змогу виконування релігійних практик свого обряду.

Зльокатованим учителям, навіть реґабілітованим, відмовляється посад і в корінній Польщі.

У всіх повищих справах інтервеніювали представники учительської організації І. Стронський, А. Зелений і М. Таранько при допомозі послів українського клюбу С. Козицького і С. Хруцького в міністерстві освіти і у премієра міністрів п. В. Грабского.

Представники зясували покривдження учительства начальникові відділу всенародніх шкіл п. Жлобіцкому, який зясував зі свого боку становище уряду в справі перенесення учительства і приобіцяв слушні домагання делеґатів головно у відношенню до зльокатованих і перенесених поза межі Львівської Шкільної Округи в цілій основі узгляднити.

Всі ці справи висвітлено на письмі та устно також і п. премієрові, який про систему перенесень українського учительства і ненадавання посад довідався аж з уст делеґації, що обстоювала поновлення перенесень учительства в західні повіти та реактивовання перенесень без дисциплінарного доходження на посади у східних повітах.

Рівночасно відбула делеґація спільну конференцію з послами — учителями Поляками, представниками П. П. С., „Пяста" і „Визволення" і вручила їм подібний меморіял із проханням про підтримку слушних домагань українського учительства у імя станової солідарности. Посли — учителі Поляки таку піддержку приобіцяли.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Китай в огни революції.

Революційний рух в Китаю збільшається чимраз більше. Під Кантоном ведуться гострі бої, в яких падають сотки Китайців. Ціла середина Китаю обнята революційним рухом.

Російська тел. аґенція доносить, що китайський уряд звернувся з нотою в справі зміни умов, що понижають Китай, а з яких чужинці користуються в Китаю спеціяльними привілеями.

З польського сойму.

На засіданню польського сойму в пятницю признано закон про уділювання державної запоруки. В дальшій дискусії в справі аграрної реформи забирало голос сімох бесідників, між ин. пос. Пащук а також Ільків. Слідуюче засідання у второк 30. червня.

Революція в Ґреції.

Ґенерал Панґальос цілковито опанував ситуцію. Він видав відозву до населення, в якій, як провідник революції, стверджує, що більшість народу, армії і марнарки признає слушність перевороту.

Панґальос мабуть стремить до обняття найвищої влади в краю (президента краю).

ФЕДІР ДУДКО. 3)

ІНТЕЛІҐЕНТ.

(Докінчення.)

— А що він там зі своїми свободами. Чули вже, чули! Остогидло слухати! Яке маєш право чоловіка бити? Говори! За паршивого коня чоловіка в морду? Хахол ти нещасний!

І грудьми, як муром, на мене.

— Алеж подумай — той кінь годує тебе. Головою, брате, подумай!

Миттю вихопив мур-чоловік я воза рискаль, замахнувся і хрьопнув коня по ребрах.

— От тібє стерва!... От!...

Захропів з болю кінь, і кров цівкою вдарила збоку.

Подих вдоволення, полекші в юрбі.

— Ти що робиш, скоте! Забю на місці, як пса скаженого!... Як гада, пристрелю!...

І я підвів рушницю.

— Не дуже!... Нема права за скотину людей стріляти...

І осатаніло ступив крок наперед, і з розмаху вдарив коня рискалем по голові.

Шалено метнувся кінь на бік, зломив голоблю і крик жаху — я ніколи до того не чув кінського крику — різнув ножем серце. З орбіти викотилось із кровю величезне страшне мертве ядро — дикун вибив коневі око.

І знову підніс рискаль.

В туж мить я підкинув рушницю до плеча, націлився і стрілив.

Грохнув, прокотився переляком серед вулиці стріл і в калюжі крови розтягнувся на землі поперед мене дикун.

Знову націлився і стрілив удруге — в коня.

Хруснули голоблі, тріснув віз — і грузно, страшно гепнулось велике тіло на землю...

Не пригадую, що далі було.

Якийсь крик жаху... Якісь гнівні викрики... Шал, піна в устах у юрби...

Стояв, нічого не тямив.

Мене оточили червоноармійці, відібрали рушницю і повели. А юрба, — так вели Христа на Голготу, — кинулася за мною і з криком, вереском виривала мене собі на втіху...

— — — — — — — — — — — —

На суді революційного трибуналу я гаряче боронився. Мені байдужий був вирок — ну що значить людський вирок? Мені важно було дати до зрозуміння, що людина, яка бє худобу — не варта назви людини, не варта звільнення від ярма, не варта революції, не варта жертв, які несуть люде на вівтар свободи людства і чоловічности...

Я говорив довго, палко, з великим завзяттям і чуттям — ніколи так не промовляв, навіть у перших часах революції... Говорив — і бачив перед собою міліони миршавеньких конячок, за долю яких я стояв і за право яких розпинався перед людським сінедріоном.

Суд слухав. А прокуратор-матрос осуджував. Говорив по московськи і це мені було чомусь неприємно — чи не тому, що я боявся, що армія лахматих миршавих конячок не зрозуміє його? Говорив, що людина є „лічность", що заподіяти „лічности" шкоду — є злочин, а убити чоловіка, та ще робітника — найтяжчий злочин, за який не милують. Взивав до революційної совісти суддів не піддаватися почуттям мягкосердечности.

Винесли вирок:

Присуджується за вбивство людини-робітника (коня—ні!) до вищого ступеня кари — до смерти. Але з огляду на великі заслуги перед революцією — заміняється йому смертна кара відісланням на передові лінії бойового революційного фронту до закінчення революції.

Finita... Скінчилось.

До мене підійшов прокуратор-матрос, хльоснув по плечах і:

— Ех ви, інтеліґент, інтеліґент!

І пішов.

——

Того дня у вечері з маршевою ротою прибув на двірець. Погружалися у вагони — на фронт. Написи на вагонах: сорок людей, вісім коней.

Сірів холодний осінній вечір. Стояв холодний сум на душі. Далеко в померках сяяв огнями старий Київ.

Сутужно, холодно...

А за двірцем хльоскали батоги і розлягались давінкі матюхи погоничів. І різав мені серце крик і шматували душу хльоскання.

Пригадався чомусь давній Єгипет і хльоскання бичів по невільничих тілах...

Інтеліґент!

Непомітно вийшов за двірець.

Синіла далина. Якийсь шлях у голих вербах вився в невідому вечірну імлу. Куди?

Вандеє — Україно!...

І глянула мені в очі з вечірніх сутінків пара сірих оченят з-під розпатланої гриви волосся і виринула сумно похилена голова маленької миршавої конячки.

А ззаду шипів паровик і хльоскали бичі погоничів. І ракетами звивалися тріскучі матюхи.

І пригадалося мені винниченківське — про релігію соціялізму. Благу, велику релігію соціялізму.

Подумав — і швидко вийшов у поле.

Озирнувся. З півночі насідали снігові хмари. Волохаті сірі снігові хмари. І було щось холодне, дике, жорстоке в цих снігових хмарах — і серце охопив сум.

В морозній тиші кричали паровики.

Повернувся.

Випростався. Дихнув щиллими грудьми і, не озираючись, подрався у сиву імлу.

Курився полем сніг.

Крутився серед поля шлях у вербах. Куди?

Я йшов голими полями на вербовому шляху.

НОВИНКИ.

— Конфіскета. Останнє число „Діла" конфіскетане за три уступи зі вступної статті під заголовком „Село", за два уступи п. з. „Асимілянти й асимілятори", за два уступи з новинки під заг. „Ще один доказ „толеранції" і вкінець за кінцевий уступ із новинки під загол. „Хто протестує проти шкільної реформи".

— За духом часу. Нещасний одноруків Василь Завада, зі села Нове Висічка, ковківського повіту, стояв учора перед трибуналом за те, що дзабував при дотрибуналом нової зброї (обтя... драбін) від Жидів Реннера, Хаїма Айзенштайна і Хаїма Шпорнер коробку сірників, бляшану папіросницю з трьома папіросами і баньку з оливою. Вартість усього награбленого добра не переходила суми 3 (трьох) золотих. Василько був у селі посміховищем і вештурганцем. Наслухавшися багато про таких славних людей як Панчіч і Довбенчук та інші герої, рішився доказати на злість усім своїм односельчанам, що і він втне щось такого, що зробить його славним. Добув він десь наперед карабін і не вважаючи на те, що мав тільки одну руку, рішився попробувати щастя. Засівся в корчах біля гостинця і напав на чергу проїзджу фіру з Жидами. Люфи карабіну Жиди налякалися. Він зажадав 100 зол., вони не дали. Та герой все одно перевів у них ревізію та забрав коробку сірників, папіросницю з бляхи і баньку оливи. За все те його судив трибунал аж у Львові і... засудив на звільнення від вини та кари. Боронив обвинуваченого адвокат д-р Ганкевич.

— Трагедія молодої дівчини. До новинки, яку ми помістили під цим заголовком у 137 ч. „Діла" з дня 24. червня дістаємо від родини покійниці таке пояснення: „Незгідне з правдою те, немов би то покійна Олена Марія Лучківна здавна носилася з наміром самогубства, а також неправдивим є твердження, немовто брат покійної знав про такий її намір та за нею слідкував. Якщо все те відповідалоб правді, то такого вчинку покійниці родина не допустилаб би. Ця подія гримнула на всю рідню покійниці цілком несподівано. Причиною такого вчинку покійниці було правдоподібно її покривдження в школі при класифікації і тому мабуть вибрала школу для самогубства. Незгідне з правдою і те, немовто домашні відносини могли мати рішаючий вплив на вчинок покійниці. Рідня пересвідчена, що такий вплив мав доволі велике почуття кривди та амбіція молодої дівчини. Незгідне з правдою і те, що батько покійниці є звільненим урядником. Батько є натомісць повним урядником. На вчинок покійниці не могли мати ніякого впливу домашні відносини. Рідні було прикро, що вона мала двійку, рідня про це знала і не робила їй з того приводу ніяких викидів. Зрештою кожному вільно пояснювати собі причини вчинку покійниці, як йому подобається, та не вільно своїх здогадів подавати у формі тверджень до публичного відома". — *Лучка Т.*

— Львівська міська рада зносить оперу. В середу 25. VI. ц. р. відбулося пленарне засідання міської ради, на якому обговорювалася справа фінансової кризи міських театрів. А є у Львові аж три театри. Крім великого міського, є ще театри „Новостей" при вул. Сонячній і „Малий театр" при вул. Городецькій. На театральній комісії був проект знесення одного театру, а іменно „Малого" при вул. Городецькій. На пленумі Ради виринув зовсім новий внесок, який поставив представник міщанського клюбу Болеслав Левіцкі. Внесок був стилізований в тому напрямі, щоби знести у Львові сталу оперу, а заступити її т. зв. сезоновою оперою, яку можнаби удержувати на спілку з іншими містами. Між мотивами внеску підніс бесідник обставину, що місто ніяк не може покривати мільйонових дефіцитів. А що ці дефіцити спричиняє передовсім опера, то зовсім природно, що найкраще її замкнути а натомісць удержати і надалі три театри. Внесок Левіцкого перейшов 41 голосами, проти було 34 голоси. Переголосована меншість опустила демонстративно салю засідань, а на вулиці під будинком артисти опери сплили велику демонстрацію проти такої ухвали ради. Чим ціла та справа покінчиться, невідомо, та у всякому випадку знесення опери ухвалене. Чи саме знесення опери — а не котрогось театру, спасе магістрат від дефіциту, не наша справа. У всякому випадку три польські театри для Львова трохи забагато тим більше, що всі вони скупчені чомусь в одному місці в осередку Львова.

— Арешти китайських комуністів у Парижі. У звязку з нападом на китайське посольство арештовано в Парижі багато китайських комуністів. Міністер внутрішних справ видав наказ, щоби всіх поміж арештованих видалити негайно поза границі Франції.

— Плани Амундсена. Амундсен поширив свій план повторної подорожі до бігуна на літаках. Він твердить на основі досвіду, зробленого в останній подорожі, що літаки не надаються до такої дороги, бо у підбігунових околицях є неприступний терен для осідання. Весь підбігуновий терен вкритий величезними ледяними торосицями і тільки завдяки надзвичайному випадкові можна найти незамерзлий водний простір, на якому можуть осідати аероплани. А навіть такий вільний водний простір неможливий для осідання тому що кожної хвилини вода в ньому замерзає. Супроти того Амундсен має намір відбути ще одну подорож до бігуна при допомозі воздушного корабля. В тій ціли їде до Америки, щоби дістати від американського уряду дозвіл на використання для своєї поїздки великого воздушного корабля „Льос Анжельос".

— Смерть визначного Чужинця. В Гетінгені (в Німеччині) помер 22. VI. ц. р. найбільший зі сучасних німецьких математиків, професор Фелікс Кляйн. Покійний уродився 1849 р., — в 19. році життя здав докторат, а заслужився найбільше на полі математичної дидактики. Був членом багатьох наукових товариств німецьких і не-німецьких: між иншим був теж почесним членом „Наукового Тов. ім. Шевченка" у Львові.

— Школа ім. Шашкевича. Подається до відома українського громадянства міста Львова, що школа ім Шашкевича є необнята новим районованням шкіл, а навчальною мовою цеї школи остає надалі українська мова. Вписи до всіх кляс I—VII, як для хлопців так і для дівчат відбудуться в днях 29 і 30. червня і 1. липня від год. 9—12 рано і 4—6 по пол. В міру місця може вписуватися до школи ім. Шашкевича дітвора з цілого Львова. Звертаємо на це увагу українських батьків, щоби використали відповідно ці вписи

— Олександер Носалевич, знаменитий перший басіст державної опери у Вісбадені (Німеччина) по скінченню сезону, в якому віднис він кольосальні успіхи і завоював цілковито симпатію публики своїм голосом та мистецькими креаціями в ріжних операх, а також на концертовій естраді — приїздить на відпочинок в родинні сторони Самбірщини — вже в перших днях липня ц. р.

— Закінчення XII. рільничого конґресу. Дня 26. червня закінчився у Варшаві XII. міжнародній рільничий конґрес в 4. год. по полудні. Замкнув конґрес великою промовою голова його Фудаловскі. По конґресі відбувся в готелю „Брістоль" великий бенкет з тої нагоди, в якому взяло участь 250 осіб. В бенкеті взяли участь учасники конґресу, представники уряду, дипльоматичний корпус і представники варшавської преси. Учасники-чужоземці в тостах не щадили компліментів на адресу польського уряду, польського рільництва а навіть польських „Кулек Рольнічих".

— Хлопяча учительська семинарія УПТ. у Львові, Городецька 95. Вписи й вступні іспити на I., II. і III-тий рік відбудуться по феріях в днях 1—3. вересня ц. р. — УПРАВА. 2207 2—2

Чи Ви вже є членом Кооперативи „Рідна Школа"? Як ні, то впишіться негайно! Один уділ (пай) 5 зол., число уділів необмежене. Вписове 50 ґрошів. Заяви вступлення можна одержати в кождому Кружку У. П. Т. — Пишіть і посилайте гроші на адресу: Дирекція Кооперативи „Рідна Школа" Львів, Ринок, ч. 10. II. пов.

Біржа.

Львів, 26. червня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 5·18 — 5·18¼, канад. дол. 5·00 — 5·00¼, чеські кор. 0·15¼ — 0·15½, леї 0·02¼, — 0·02½, франц. франк 0·24½ — 0·25, швайц. фр. 1·00—1·01, анг. фунт 24·85—25·00.

Золото. 20 кор. 21·70—21·80, 20 франк. 19·60—19·70; 20 марк. 24·70—24·80; 10 руб. 26·70—27·80.

З судової салі.

Політичний процес у Густі.

(Від власного кореспондента.)

Густ, 20. VI. 1925.

Дня 18. VI. 1925 відбувся перед судовою столицею (палатою) в Густі (Підк. Україна) розправа проти Микити Дмитра, В. Фрея і С. Сорохтея, студентів медицини. Акт обвинувачення закидує Микиті, що він 30. VIII. 1924 в Перемишлі коло греко-кат. катедри в год. 16. забив ректора учительського семинара, директора учительського семинара ... Фреєві і Сорохтеєві закидує ... обвинувачення, що в часі від 30. VIII. до 28. IX. 1924 помагали йому в утечі. Всі обвинувачені перейшли 28. IX. 1924 границю, були в Воловім (Ч. С. Р.) арештовані і до сього часу сидять в слідчій вязниці в Густі.

Микита Дм. не почувається до вини. Критичного дня вибрався він до Перемишля, щоби попадати в старостві справу дозволу на влаштування фестину в Хоробинку. Коло 2-ої год. попол. стрінувся на вулиці з Р. Волощаком і С. Куликом, студентами гірничої академії в Пшібрамі й пішов з ними на проїзд, бо хотів розпитати їх про відносини в Ч. С. Р., куди сам хотів по вакаціях їхати на студії. Коло замку стрінули вони Матвієса. Волощак і Кулик почали з ним розмовляти, при чім Волощак витягнув револьвер і вистрілив на Матвієса. Потім стріляв Кулик. Обвинувачений почав втікати. Чув ще третій стріл, коли оглянувся. Матвієс лежав на землі. Обвинувачений знав, що його будуть підозрівати в убийстві, тому що виділи його в товаристві Волощака і Кулика, і тому укривався до 20. IX. в Перемишлі, надіючися, що убийників зловлять і слідство вияснить цілу справу.

20. IX. рішив він покинути Перемишльщину та поїхав поїздом до Станиславова. Коло Калуша була в поїзді ревізія документів. Щоби не впасти в руки польської поліції (котра за ним шукала, видано гончий лист, арештовано його брата Миколу і т. д.) вискочив з поїзду і пішов до свого шкільного товариша Сорохтея. Було це о 12. годині. Сорохтея не застав. Його сестра оповідала, що до них часто навідується поліція. Тому він зараз по приході Сорохтея (19. год.) попрощався з ним і відіхав до Станиславова. Про те, що його підозрівають в убийстві Матвієса, не згадував Сорохтеєві нічого. Сорохтей казав йому, що 25. IX. має зійтися в Рожнятині з Фреєм і оба хотять перейти чеську границю та їхати на студії до Праги. В Станиславові прийшов він до переконання, що йому також найкраще буде виїхати до Ч. С. Р. на студії, тому 24. IX. поїхав до Нижнього Струтина, де стрінувся з Фреєм і разом з ним пішов до Рожнятина, де ждав на Фрея Сорохтей. Лісами перейшли вони границю 28. IX. зловили їх в Воловім жандарми і тому, що не мали пашпортів, окр. начальник покарав їх 4-дневним арештом за перехід границі без дозволу і заявив, що відставить їх до Польщі.

Цього він і инші обвинувачені боялися. Тому у вязниці окр. суду у Воловім оповів він Фреєві і Сорохтеєві, що є підозрілий за вбивство Матвієса. Тепер він умовився з ними, що він хоча це є неправда — скаже, що убив Матвієса з наказу української тайної організації і таким чином надасть втечі своїй і товаришів політичну закраску, і не буде разом із товаришами виданий Полякам. Це й було причиною таких а не инших його зізнань в окр. суді в Воловім і перед слідчим суддею в Густі.

Опісля зізнає обв. Фрей Ст. Оповідає про те, як переслідувала його польська влада, вязнила, не хотіла видати пашпорту на виїзд до Ч. С. Р. на студії. Зі Сорохтеєм умовилися, що перейдуть разом границю. 24. IX. прийшов до нього Микита і заявив, що хоче разом з ними перейти границю і їхати на університет до Праги. Він згодився. Про конфлікт Микити з польською поліцією дізнався щойно у тюрмі в Воловім. Членом української тайної орг. не є.

Обв. Сорохтей Вол. зізнає подібно як Фрей.

Дальше відчитано зізнання обвинувачених перед окр. судом у Воловім і перед слідчим суддею в Густі, зізнання свідків переслуханих польським судом у Перемишлі, де ні один свідок не зізнав, що Микита стріляв на Матвієса. Перечитано рішення міністерства справедливости в Празі, котре відмовило домаганню польського суду на видачу обвинувачених, гончий лист, виданий окр. судом в Перемишлі та статті про вбивство Матвієса з газет: „Діло", „Новий час", „Слово польске", „Хвіля".

Заступник приватної сторони вдови по бл. п. Матвієсові зголошує щодо поступування не причучається.

Прокуратор вносить, щоби відчитано донесення окр. начальства в Воловім і вислухано як свідків окр. начальника з Волового і жандармів на обставину, що на обвинувачених ніяким способом з'знань не вимушувано, а вони зізнавали зовсім добровільно.

Оборона противиться тому внесенню, бо обвинувачені самі кажуть, що зізнавали добровільно, і зізнавали так тому, що боялися, щоби їх не видано Полякам.

Трибунал допустив доказ відчитання донесення, а відкинув внесення відносно вислухання свідків. Прокур. подав заявлення неважности.

Відчитано донесення окр. начальства в Воловім, де пишеться, що Микита признавався до вбивства Матвієса, а Сорохтей і Фрей до того, що помагали Микиті в утечі.

Прокуратор твердить, що злочин Микити доказаний не лиш його власними, тепер відкликаними зізнаннями, але також і зізнаннями свідків та часописними статтями. Микита відкликав свої зізнання мабуть зі страху перед карою і тому, що не відчуває вже того морального примусу, на котрий покликувався в своїх попередніх зізнаннях. Чин його є каригідний, бо ніяка суспільність не може похвалювати такого способу боротьби. Політично дозріла людина не буде втовкати до голови політ. противника переконання революційною кулею, а переконує правдою. Инші обвинувачені у своїх відкликаних зізнаннях признавалися, що хоч і знали про його злочин, то все одно йому допомагали в утечі. Тому належить і їх покарати. Як облегчуючі обставини подає їх молодість та обставину, що їх до чину намовлено.

По півгодинній нараді виголосив предсідник сенату присуд, яким всіх обвинувачених звільнено від вини та кари по причині недостачі доказів. Прокуратор апелював. Сорохтея і Фрея зараз випущено на волю. Микиту задержано у вязниці аж до вирішення апеляції.

Предсідником сенату був: президент судової столиці Ружічка, членами сенату: табулярний суддя д-р Карнуб, рад. Стах і окр. суддя д-р Прокоп. Обвинувачував держ. прокуратор Старі. Боронили: д-р М. Станько, адв. з Густу, д-р О. Гуляновський, адвокат з Ужгороду і д-р О. Бадан, адв. конц. з Густу.

Всячина.

Корабель Флетнера. До данцігського порту приїхав на кілька днів славний роторний корабель Флетнера (Flettner-Rotor-schiff). Треба скористати з нагоди та приглянутися цему найновійшому здобуткові німецької науки, про який уже віддавна так багато пишуть у всіх фахових і нефахових часописах.

Кільканадцять їзди залізницею і ми вже у властивій пристані Найфарвассер. Не трудно нам пізнати цей характеристичний корабель. Вже з далека бачимо два високі „комини", які надають йому такий „несамовитий", а в кожнім разі незвичайний вигляд. Хто би ще боявся помилитись, того переконає напис „Вискай" — назва корабля, котру сьогодні знає майже кожна дитина в Німеччині. На переді німецькі прапори і очевидно монархістичний і республиканський (червоно-біло-чорний і жовто-червоно-чорний), щоби нікого не дразнити в його почуваннях.

По кількох мінутах ми вже на повному морі. На покладі грає музика. Погода чудова! Легкий вітер колише филі, котрі всіми красками мерехтять в лучах сонця. Корабель маневрує дуже справно а капітан „Вискай-а" пояснює нам дуже чемно конструкцію свого корабля.

„Вискай" — це фрахтовий корабель поемности шістьсот тон. В останньому часі перероблено його на корабель пасажирський. Перевозить нараз около 600 пасажирів. Ті два „комини" не мають нічого спільного з коминами на звичайних пароходах. Це є властиво „ротори" — дві високі вежі — вигляду циліндрів з тоненької бляхи. Є вони шістнайцять метрів високі і чесповна три метри в промірі. Маленька „Diesla" в силі около 34 машинових коней обертає при помочі електричного току долученого генератора електричний мотор вбудований в кожнім з цих роторів у середині. Цей електричний мотор в силі 12 або 13 машинових коней обертає свою вежу довкола вертикальної оси зі скоростю на обводі роторів пересічно три рази більшою від скорости вітру в дану хвилю. Не трудно зрозуміти принціп і спосіб ділання. Це по просту з одного боку ротор порушає зі собою частинки воздуха, бо цей бік крутиться в напрямі вітру і в той спосіб витворює по тім боці нижше тиснення (Unterdruck).

На протилежному боці цього самого ротора напрям його обороту мусить бути протилежний напрямові вітру і тому повстає по тім другім боці згущення воздуха — вище тиснення (Ueberdruck). Та ріжниця тиснень по обох боках ротора витворює вислідну силу, яка тягне корабель.

От і ціла ідея конструкції роторного корабля Флетнера, що основується на геніяльному використанні слабої сили та заповідає великий переворот у національній господарці цілого світа.

Так як кожний модерний вітрильник, так і корабель Флетнера має на той випадок, коли нема вітру, окрему запасову машину до корабельної шруби (пропелера). Та резервова машина на кораблі Флетнера — це шістьциліндровий „Diesel" силы 160 машинових коней. Може ще декого зацікавлять числа: Вище тиснення (Ueberdruck) на однім боці ротора виносить пересічно около плюс пів міліметра стовпця ртуті понад стан барометру (+0·5 Hg m/m), нижше тиснення (Unterdruck) на другому боці около мінус три і пів міліметра стовпця ртуті (−3·5 m/m Hg). Вислідна сила рівняється отже около трои міліметрам ртуті, що відповідає тисненню около чотири грами на кожний квадратний центіметер ротора, та це при великій їх поверхні мусить сумуватися на таку велику силу, яка доста скоро тягне корабель вперед. Очевидно, що ця рахунок тільки дуже приблизний, бо він залежить в кожнім поодинокім випадку від скорости вітру, від роторів, їх величини і т. п. На загал при застосуванню роторів заощаджується на величині потрібних машин около 30% (трийцять процент), вживаючи в тім вже і запасову машину. Однак запасова машина є тільки десь-колись в руху і тому на силі в порівнанні до звичайного пароходу заощаджується около 80% (вісімдесять процент). Коли зясуємо собі, яку знижку коштів перевозу товарів тим способом осягнеться, то зрозуміємо, яке значіння має цей винахід для господарства цілого світа.

Іван Трач, канд. техн.

На допомогу „Голодному Селу".

ВИКАЗ 26-Й

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу" в місяці червні 1925 в золотих:

Іван Волошин, Брещів 11, гр. кат. деканат (збірка від духовенства Городецького) 18, о. Н. Кравців, Лопатин збірка 20, через „Діло" зложили: Іван Яремишин, Білосток 10, уряд парох. Воскресінці збірка 15, о. Данил Дамян, Бобрівка 10, Осип Горбатий, Олькуш 6, Анна Равлюківна 6, о. І. Мінька, Криве з собори, акафисту 15, І. Віханська, Ракобут 10, разом 72, о. Білик, Адам. Воля 5, через „Діло" о. Баранецький Микола, Воля Якубова 7, уряд парох. Ожидів 10, о. Збудовський В. Зубрипь 18·40, збірка на Іванівськім Богослуженню в Станиславові 25·03, Листа ч. 51 учит. збір школи ім. К. Данила 25, інж. В. Шухевич, Білгород 5 долярів, Григорій Хомінкий, Клевеленд 22 дол., уряд парох. Ясениця сільна: о. Негребецький 6, парохіяне 9, члени Тов. „Запорожська Січ" Нев-Йорк 70 дол., на листу ч. 1 збірка Народ. Організації м. Львова Іван Зазадка золот. 5, Салагуб Теодор 5, Гамалій Евген 2, Бачинська В. нк. 2, І. Ярема 5, Лащук 3, Барабаш 2, Гуцва 3, Барал 2, Василь Хмелих 2, Сасик М. і О. 4, Анна Глинянська 4, д-р Максим Музика 4, надр. Іван Огоновський 10, Олімпія Хойнацька 10, радн. Левицький Петро 18, Иосифа Наконечна 5, д-р Юліян Лещій 5, Олександер Гошовський 3, д-р Севціпький Іларіон 2, Марія Скрентович 5, інж. Мих. Федецький 6, Ростислав Рудницький 10, проф. Михайло Шпаковський 3, дир. Антін Окпиш 5, Марія Білякова 4, Цьоль Василь 5, Іван Горачук 2, радн. Луцевський Зенон 5, Іван Дейнека 1, Марта Кавула 3, Степан Оргинський 1, Стефанія Губарова 2, Михайло Гаврилюк 1, радн. Теофіль Несторович 3, інж. Манастирський Антін 5, Микола Ковальський 1, ред. Михайло Яцків 2, Иосиф Ткачівський дир. 10, Максим Зелений 2, Нестор Габурський 1, Богдан Драганьчук 1, Іван Михайлечко 2, Анна Герчинська 1, Катерина Грицакова 1, Григорій Іваницький 3, Н. Н. 1, І. Ринтяк Домиця 5, Вол. Буковський 1, дир. Іваницький Іван 5, Петро Гелемей 4, Теодор Любинець 3, Михайло Макух 1, Іван Лизунець 1, Зенон Рогожевський 1, д-р Лев Максименко 4, д-р Степан Пелех 4, Іван Гургало 2, Орест Дума 2, Михайло Маланчук 1, Олена Олександрівська 1, Дмитро Назарко 1, Василь Кіздик 1, Микола Пригода 1, Юлій Гриціак 2, Марія Чорна 1, Олекса Книжанівський 2, Іван Маріяш 5, Ярослав Цюпюра 2, Мітяй-Мітясевський Марко 2, Иосиф Голінський 2, Михайло Денис 4, разом 241 зол. з того виплачено курсові 60·25, зложено готівкою до каси Союза 180·75 зол. Разом зложено до дня 24/6. включно 12.795·52 зол. і 336 долярів.

✝ Посмертні згадки.

Федір Рімон, сотник армії УНР (служив у 3. Чорноморському курені, 2-ої Волинської дивізії), помер дня 14. червня ц. р. в шпиталі св. Петра і Павла в Сувалках. Покійний родом із Харкова, брав весь час від самого початку визначну участь у визвольному українському русі а до того весь час зі зброєю в руках. Був одним з перших, що вложили багато праці та енергії у формування української наддніпрянської армії. В 1920 р. дістався разом із цілою армією отамана Петлюри до таборів для інтернованих. Невиносимі обставини таборового життя

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Д-р О. Марґуліес Львів, вул. Асника ч. 6
2241 **Лічення діятермією.** 1—2

Дентистично-технічне заведення
Максиміліян Мор
б. асистент і управитель д-ра Вахньовского
Львів, вул. Подлевского 9.
Для учениць ціни знижені, для вдів і сиріт
2218 рвання і пльомбування даром. 3—70

ніщо не причинилися до скріплення надірваного воєнними страхіттями здоровля покійника, але навпаки. На війні був покійний контужений і це було причиною його серцевої недуги, яка й найшла свою розвязку в шпиталі в Сувалках. Видобувшися з табору інтернованих, покійний разом із товаришами виїхав був на роботу при будові індоевропейського телеграфу. Коли там роботи закінчилися, перейшов покійний на роботу в характері звичайного робітника до тартаку в селі Пропічно, сувалського повіту. На тих тартакових роботах і розвинулася його недуга до тої міри, що треба було віддати його на шпитальне лікування. Товариші справили йому гарні похорони, зберігаючи й на чужині всі козацькі похоронні традиції, а хор супроводжав його тіло на вічний спочинок при звуках українських похоронних мельодій. І поховали товариші недолі ще одного національного героя. З дня на день рідіють їх ряди, з дня на день стискається болем серце нещасних товаришів недолі; з дня на день відсвіжуються старі рани вигнанців, що примушені складати свої голови далеко на чужині без грудочки рідної землі. Вічна память героєві!

Комунікат.

Цьогорічні Загальні Збори Західно-Українського Товариства Ліги Націй у Відні, по вислуханню звіту уступаючої президії, одобрили вповні її діяльність на протязі минулого року і вибрали нову управу Товариства, тотожну — з малими вимками — з дотеперішною.

Головою вибрано пововно п. д-ра Романа Перфецького, мимо його виїзду з Відня, і рішено, що в його відсутности провід Товариства виконуватимуть члени президії, присутні у Відні. Письма призначені для Товариства, проситься слати на адресу головного секретаря, п. Антона Петрушевича, Відень IX, Брінильбадгассе 15. — Ласкаві датки на фонд пропаганди зволять жертводавці пересилати на руки Скарбника п. Івана Коссака, Відень V, Гартманнгассе 2.

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:
у суботу 27.VI. м. Старий Самбір.
у неділю 28.VI. м. Старий Самбір.
у понеділок 29.VI. м. Добромиль.
у вівторок 30.VI. м. Добромиль.
у середу 1.VII. м. Ярослав.
у четвер 2.VII. м. Ярослав.
у пятницю 3.VII. м. Ланцут.
у суботу 4.VII. м. Переворськ.
у неділю 5.VII. м. Лежайськ. 2150 10-?
у понеділок 6.VII. м. Лежайськ.
вівторок 7.VII. м. Радимно.

Позір! Тернопільщина і Теребовельщина! Дня 28. червня ц. р. відбудеться в селі Прошова, повіт Тернопіль (стація в місци), відкриття і посвячення памятника в честь полеглих за волю України. Численні промови між иншими сенаторів і послів Українського Клюбу. Відправа в супроводі хору із Тернополя і дутої музики з Микулинець. Відтак фестин і вправи „Пласту" із Тернополя. Вечером представлення. Просимо о найчисленнійшу участь Тернопільщину і Теребовельщину. — *Комітет.* 2109 4—4

Вп. Гриць Куріца, адвокатський кандидат у Тернополі — подасть негайно, у власнім інтересі, свою докладну адресу! Орест Онуляк, Jos... Met. C. S. R. x 1—2

Повідомляємо, що Загальні Збори Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові, відбудуться **ві второк, дня 30. червня 1925, о 4-ій год. по пол.** в домівці Центробанку, Ринок ч. 10. — **Дирекція.** 2247 1-1

Дирекція Української Реформованої Реальної Гімназії при Українськім Педагогічнім Інституті ім. М. Драгоманова у Празі цим оповіщає, що вступні іспити до I., III. та V. класи гімназії відбудуться 29—30 червня та 1—3 вересня 1925 року. Разом з проханням про допущення до іспиту необхідно подавати метричну виписку та шкільне свідоцтво попередньої школи (коли таке є). Прохання подавати в Канцелярію Українського Педагогічного Інституту (Praha, Smichov, Malatova 19). 1—1

Український Центральний Комітет в Річпосполитій Польській повідомляє, що видача шомісячних допомог **українським військовим інвалідам** за їх інвалідність, починаючи з 1-го січня 1925 р. переводиться в касах Комітету (Варшава, Длуга 29) та Українсько: Станиці в Каліші. Нижчеподаних інвалідів Комітет просить негайно подати свої адреси до УЦК.: 1. Возняк Семен, 2. Гапашко Петро, 3. Бочак Іван, 4. Лисий Олександер, 5. Мазур Яків, 6. Миколаєнко Степан, 7. Одинецький Иосиф, 8. Пихно Матвій, 9. Панахида Іван, 10. Шевчук Митрофан, 11. Кравченко Єфим, 12. Сидоренко Дмитро, 13. Вусом Іван, 14. Глущенко Сергій, 15. Джулко Петро, 16. Нещерет Григорій, 17. Удовенко Федір, 18. Шудько, 19. Базилевський Павло, 20. Ласківський Кость, 21. Петренко Олекса, 22. Хижник Дмитро, 23. Миколаєнко Микола, 24. Черкаський Пилип. — Український Центральний Комітет. 2129 2—?

Дрібні оголошення.

На виїзд!
Плащі ґумові жіночі зл. 25·—
Плащі ґумові мужеські „ 25·—
Пелерини ґум. для дітей „ 21·—
Чоци фланелеві 200 цм. довгі „ 12·—
Чоци суконні 200 цм. довгі „ 14·—
Напи на ліжка до прання „ 9·50
Сінники ютові „ 4·—
поручає у великім виборі
спеціяльний склад лінолеум і церат
2248 1—1
Леопольда ГААСА
Львів, вулиця Леґіонів ч. 3

УЧИТЕЛЬКА, сирота, пошукує посади найрадше на селі. Анна Никитівна, Львів, вул. Потоцького 95. 2244 1-

ПОШУКУЄ лекцій на час ферій, найрадше на селі. Ласкаві зголошення до адміністрації „Діла" під „Техик" 224

КОНЦИПІЄНТА, спосібного самостійно заступати, приїме адвокат Мудревський — Tłuste біля Чорткова. 2242 1-3

ПРИЙМУ на удержання від 1. вересня дві або три дівчинки з ліпшого дому. Мешкання гарне, харч добрий, опіка запевнена, фортепян в хаті. Зголошення до 15. липня від 9—1 і від 5—6, Ринок 30/II, „Труд". 1—1

ІЗИДОР ЧУЧМАН подати сейчас свою адресу до Адм. „Діла".

ДИВАНИ, стори до вікон, тапети, лінолеум, меблеві матеріяли, хідники поручає в найбільшім виборі найдешевше Б. Кічалес і А. Маргуліес Львів, Сикстуська 18. Телеф. 3349. Позір на фірму. 2119 5-10

ЗАБСОЛЬВОВАНИЙ ЛІСОВИК пошукує якоїбудь посади, може вести закупівство, розуміється на лісовім і домашнім господарстві. Ласкаві зголошення до кооперативи Верховина Кути. 3—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса
ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 17/II.
Пльомбування й виймання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американську систему. Пацієнти з провінції полагоджується в найкоротшім часі. ПТ. урядовцям та студентам велика знижка. 2243 1—10

Інвалідам У.Г.А.

звертаємо увагу, що не належить з тою справою до У.К.Т.О.Н.І. їхати до Львова, бо за видавати гроші на залізницю, коштів поїздки грошей звертати не будемо. Кожне подання мусить бути предложене письменно і можна його висилати почтою. — Інвалід, який без покликання їде до Львова, шкодить так товариству як і самому собі, бо гроші, які мав би одержати інвалід, видати мусимо на залізницю. 2240 2—2 Управа У.К.Т.О.Н.І.

КРАВЧИНІ

доброї і досвідченої пошукує школа „Труд" в ЗБАРАЖІ до ведення іспитової вже від року кравецької роботи і курсів крою (шиття суконь, білля і п.) Оферти вносити до. Платня після умови. Оферти вносити до 1. липня 1925 р. на адресу голови Надзірної Ради: Евгенія Голината в Збаражі. ДИРЕКЦІЯ
2140 3—3